

ni hotelo poskočiti v ceni. In Senjak je zopet čakal in zopet kupoval, toda seno se ni podražilo. Ljudje so se mu posmehovali in zbadali ga, a on se zato ni ménil.

„No, Senjak, po čem daš seno?“ dražili so ga prijatelji.

„Moja ura še ni prišla“, odgovarjal jim je zavestno.

„Kdaj pa pride?“

„Kadar bo seno po tri rajnske, po tri rajnske“, ponavljal je in mël si roke.

Toda senena cena le ni poskočila. Senjak pa je bil vtaknil že par tisoč goldinarjev v seno. Vsako pomlad je prerokoval vojsko. Ako mu je kdo oporekal, trdil je, da so mu to povedali v trgu visoki gospodje, ki beró časnike,

Sv. Jakop. (Črtica Jurija Šubica za Šentjakopsko cerkev v Ljubljani.)

velike kakor rjuha, in so z ministri tako domači kakor on s svojo ženo. Ko pa le ni bilo vojske, jezil se je nad tistimi visokimi gospodi, ki nič ne vedó, jezil nad ministri, ki znajo samo ukazovati, davke pobirati, domača trgovina pa jim je deveta skrb.

„DOM in SVET“ 1895, št. 15.

Tako bogat pa Senjak tudi ni bil, da bi plačeval s tisočaki, in če je imel toliko sena kupljenega, mislimo si lahko, da je bil v zvezi z ljudmi, katerih se je bal, kakor se boji dolžnik svojih upnikov. Shramb tudi ni imel toliko svojih, da bi imel vse nakupljeno seno pod